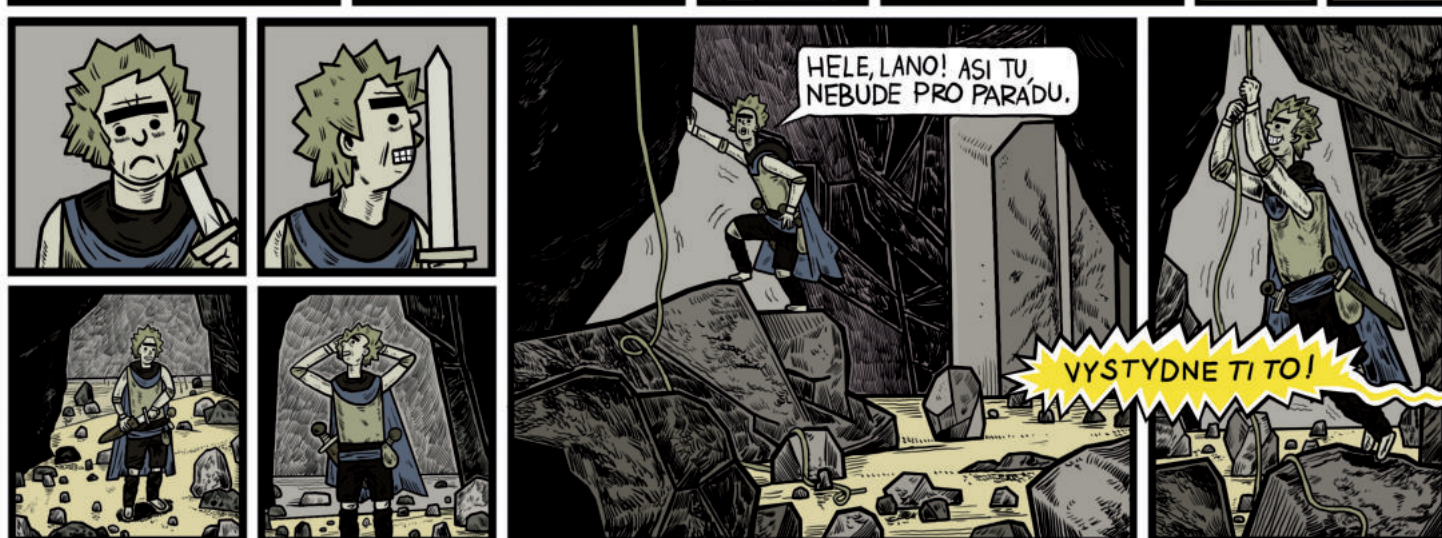

Tomáš se neochotně přesunul ze svého pokoje do kuchyně. Sedl si k plnému talíři a bezmyšlenkovitě namotával na vidličku špagety. Vůbec nespolupracovaly. Projížděly mezi kovovými hroty, padaly mu od pusy a rozstříkávaly červenou omáčku po celém talíři i všude okolo. Když konečně jednu špagetu polapil, zvedl ji vítězoslavně až nad hlavu. Na konci těstoviny se houpal Skrček, a přestože držel v jedné ruce krátký meč, šplhal po špagetě obratně vzhůru.

„Co se v tom jídle tak nimráš? Ty nemáš hlad?“ vrátila matka synovy myšlenky zpátky ke stolu.

„Ale jo. Je to moc dobrý.“

„Špagety al pomodoro fresco,“ poučila ho potěšeně, ačkoli věděla, že ho to zajímá asi tak jako nový sestřih sousedky přes chodbu. Co se s tím klukem děje? Je úplně apatický, jako bez života. Tušila, že ani dalšími otázkami ho nerozveselí, ale jako máma se zkrátka musela zeptat:

„Jak bylo ve škole?“

„Dobrý.“

„Máš nějaké úkoly?“

„Ne.“

„Cos dělal celý den?“

„Hrál jsem.“

„Co jsme se přistěhovali, jsi pořád zalezlý doma.“

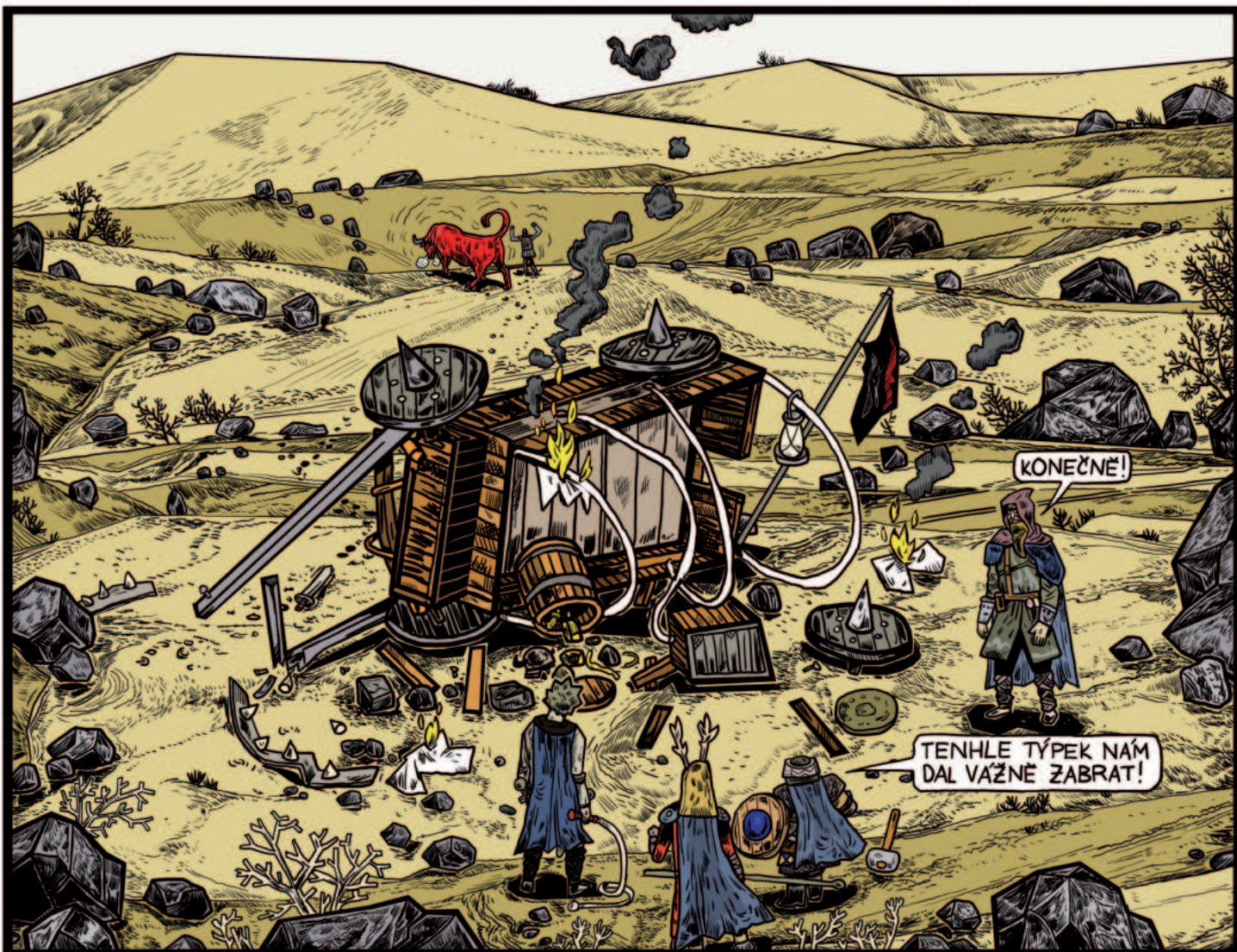
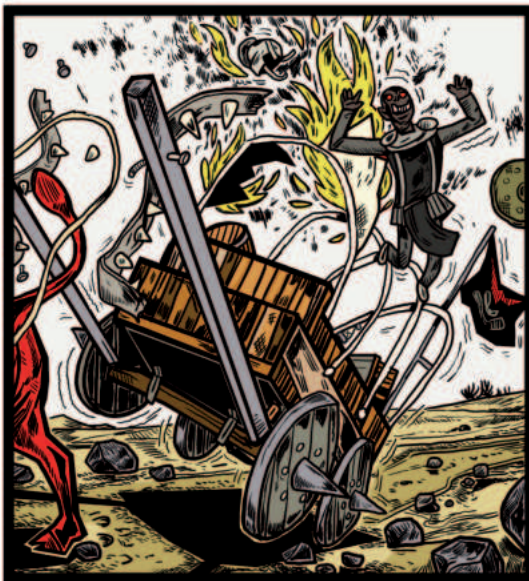
„Mně to nevadí.“

„Ale mně jo! Měl by sis najít nějaké kamarády.“

Už je to tu zase, vzdychl Tomáš v duchu, odnesl prázdný talíř do myčky a zamířil do svého pokoje.

„Posloucháš mě vůbec? Kam jdeš?“ volala za ním matka, i když odpověď znala.

„Jenom dokončím ten kvest. Prosím. Půl hodčky,“ žadonil, maminčin povzdech bral jako souhlas.

za pár sekund se odtud vyvalí horda zpocených čutálistů. Jenže oni se už konečně musí Maláskovi pomstít! Nezbyvalo než jednat rychle.

Igor přelétl očima chodbu před tělocvičnou. Jeho pohled se zastavil ve výklenku na cvičební nářadí.

„Dělej, čapni ho!“ rozkázal svému nohsledovi. Sám popadl Tomáše pod levým ramenem, a než se zajatec vzpamatoval, dovedli ho do výklenku, vyzvedli do výšky a za batoh ho zavěsili na volný hák mezi švihadla a obruče.

